

Långfredagen, Psaltaren 22

Ur Psaltaren har åtskilliga meningar hämtats

Av Ulf Lindgren

Psaltaren 22 finns som ett eko under långfredagens händelser. Jesus citerar inledningsorden och åtskilliga är likheterna mellan psaltartexten och evangelietexten.

Detta att olika bibeltexter tycks tala med varandra, eller hänvisa till varandra, är ett viktigt stildrag. I den rabbiniska traditionen finns ett känt exempel på detta från Esters bok. Den hebreiska texten är som vanligt korthuggen och utelämnar både känslor och reaktioner. Då har kommentarlitteraturen till Esters bok ibland plockat meningar ur just psalm 22 för att ge liv och mærg åt i huvudsak Ester själv.

När hon lämnats ensam och övergiven av kungen, ropar hon: *min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?* När hon sedan informerar sina hovdamer om att hon tänker bryta mot hovetiketten och söka upp kungen utan att ha blivit inbjuden eller kallad reagerar de med fasa och Ester får utropa: *Alla som ser mig gör narr av mig, de hånlar och skakar på huvudet.* Trots hovdamernas motstånd bestämmer sig Ester för att riskera livet och söka upp kungen. Hovdamerna som är säkra på att hon kommer att dödas ber då om att få hennes kläder och smycken. Då utbrister Ester: *De står där och stirrar på mig, de delar mina plagg mellan sig, de kastar lott om mina kläder.*

Psaltaren är full av starka känslor. Psaltaren har just det som andra bibeltexter saknar – människor som uttrycker sina känslor, oro, rädslor, förhoppningar och önskningar. Därför har rabbinerna ofta lånat uttryck och formuleringar därifrån för att ge liv åt bibeltexter. Kanske behöver vi se också evangeliernas berättelser i detta ljus. Också de är litterära konstruktioner där en text ger en känslomässig fond till en annan text.